

Arrest

nr. 217 610 van 27 februari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Citadellestraat 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1995.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 december 2015 en dient op 18 december 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 6 september 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 19 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Pasjtoen van etnische origine. U bent afkomstig van het dorp Ghunday Abdul Rahimzai, gelegen in het district Qarghai van de provincie Laghman. In het jaar 1388 (21 maart 2009 – 20/03/2010 volgens de Gregoriaanse kalender, hierna GK) behaalde u uw diploma van de 12de graad aan het Sorkakhan Lyceum. Hierna woonde u nog een jaar in uw dorp om vervolgens gedurende een jaar in de stad Koboel te verblijven, waar u werkte in de beveiligingssector. Daaropvolgend verhuisde u naar de stad Jalalabad waar u ongeveer 9 maanden woonde, werkte en studeerde. U stopte uw lessen in Jalalabad en behaalde twee jaar later uw diploma in Business Management aan het Sorkhakhan College. Vervolgens woonde u nog ongeveer twee tot tweeënhalf jaar in uw dorp voor u het land verliet.

U hebt Afghanistan verlaten omwille van problemen met de taliban.

Toen u op 16 saratan 1392 (7 juli 2013 volgens GK) ging jagen in het gebied van de Torghar berg werd u aangesproken door een groep mensen. Ze vroegen uw naam en de naam van uw vader en bonden vervolgens uw handen vast. Ze belden een contactpersoon op om te verifiëren of u weldegelijk een inwoner was van het dorp Ghunday. Na de bevestiging van uw identiteit werd u geslagen en vervolgens vrijgelaten. Onderweg naar uw woning kruiste u een checkpoint van de politie, waar u het incident meldde. Het National Army (hierna NA) werd gecontacteerd en uw agressors werden op één na allen gedood. U verstopte zich na dit incident ongeveer een maand in uw woning waarna u uw gewone leven weer verderzette. Ongeveer anderhalf tot twee jaar later ging u op een avond naar de rivier nabij het huis van uw oom langs vaderszijde, gelegen in uw dorp. U werd beschoten en kon naar het huis van uw oom vluchten. U werd kort in het ziekenhuis opgenomen waarna u naar één van uw zussen in Koboel reisde en daar vijf dagen verbleef. Ondertussen legden uw broers een klacht neer bij de autoriteiten. Tijdens uw verblijf in Koboel lieten de taliban een brief achter aan uw woning. U besloot het land te verlaten. In Turkije kruiste u A(...), M(...) (CGVS (...)), de zoon van uw zus F(...), met wie u uw vlucht vervolgde.

U reisde naar België waar u aankwam op 17 december 2015 en op 18 december 2015 een asielaanvraag indiende.

Op 2 mei 2016 werd het kleinkind van uw vaders oom gedood door onbekenden, vermoedelijk taliban. Toen deze persoon uw gezinswoning bezocht werd er door een lokale contactpersoon verkeerdelijk doorgegeven dat u was teruggekeerd. Het betreffende familielid werd meegenomen, naar de bergen gebracht en gedood.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara neer, alsook een dreigbrief, een aangifte van uw problemen en een certificaat van uw opleiding Business&Management.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de onmiddellijke aanleiding vormen voor uw vertrek uit Afghanistan –twee incidenten met de taliban en een dreigbrief- niet overtuigen.

Vooreerst legt u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de tijdsspanne tussen het incident in de bergen en het ogenblik dat u beschoten werd. Zo geeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna

DVZ) aan dat er enkele dagen na het incident in de bergen op u werd geschoten in uw dorp (DVZ, punt 5). Dit strookt geenszins met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar u stelt dat u ongeveer anderhalf tot twee jaar later op een avond naar de rivier ging nabij de woning van uw oom en daar beschoten werd (CGVS, p.12). Geconfronteerd met dit aanzienlijke tijdsverschil verwijst u naar problemen met de tolk bij het interview bij DVZ (CGVS, p.26). Deze verklaring overtuigt geenszins gezien u, bij de aanvang van het interview voor het Commissariaat gevraagd hoe uw verhoor bij DVZ gelopen was, geen enkele melding maakt over de tolk en enkel aanhaalt dat het verslag aan u noch aan uw advocaat bezorgd werd (CGVS, p.2). De geloofwaardigheid van uw relaas wordt bijkomend ondergraven door de inhoud van en uw verklaringen over de aangifte van uw problemen. In de aangifte wordt er namelijk evenmin gesproken over een tijdsspanne van enkele jaren en verklaart u dat u "enige tijd" na het incident in de bergen naar de rivier wandelde, gevolgd werd door een persoon met een GSM en er daarna op u geschoten werd. U verklaart tevens dat u dit incident de volgende dag aan de autoriteiten meldde, dat ze actie ondernamen en u hun samenwerking verzekerden. Dit strookt geenszins met de verklaringen die u in dit verband voor het Commissariaat aflegt. Gevraagd door het CGVS of u naar de autoriteiten bent gegaan na de aanslag stelt u niet zelf gegaan te zijn en dat uw broers het aangaven (CGVS, p.14). Gevraagd naar de reactie van de autoriteiten stelt u vreemd genoeg dit niet te weten en dit ook niet aan uw broers gevraagd te hebben (CGVS, p.14). Voorts doen uw verklaringen in verband met de dreigbrief verdere twijfels rijzen. Wanneer het Commissariaat u vraagt of u nog bedreigingen ontving nadat u beschoten werd, antwoordt u verbazend genoeg van niet (CGVS, p.14). U stelt overigens, hiernaar door het Commissariaat gevraagd, dat u ongeveer vijf of zes dagen na het tweede incident het land verliet (CGVS, p.14). Gevraagd of u gedurende deze periode nog bedreigingen ontving stelt u van niet en verklaart u daar niets van te weten (CGVS, p.14). Dit mag verbazen gezien uw verklaring dat er enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief werd afgeleverd aan uw woning terwijl u reeds in Kaboel verbleef bij één van uw zussen (CGVS, p.12). Er mag dan ook redelijkerwijs van u worden verwacht dat u, gevraagd naar andere bedreigingen volgend op het tweede incident, spontane verklaringen aflegt over de brief van de taliban waarin u met de dood bedreigd wordt (CGVS, p.12). Gezien deze bovenvermelde bedreigingen de directe aanleiding vormden van uw vertrek uit Afghanistan mag er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt in dit verband. Wat betreft de tijdsspanne tussen beide incidenten mag er van u, als volwassene met een diploma van de 12de graad, overigens verwacht worden dat u in staat bent om aan te geven of het ogenblik waarop u beschoten werd dagen, al dan niet jaren na het incident in de bergen plaatsvond.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de door u omschreven handelswijze van de taliban erg ongeloofwaardig is. Zo stelt u na het incident in de bergen een maand in uw woning geschild te hebben doch daarna uw normale leven weer te hebben geleid gezien de taliban toen niet meer vochten (CGVS, p.13). Indien de taliban daadwerkelijk naar u op zoek waren en u wilden straffen voor het gepleegde verraad kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij alles in het werk zouden stellen om deze straf te kunnen uitvoeren. Desalniettemin kon u, na een maand onderduiken, uw dagdagelijkse leven weer hervatten en wachtte de taliban, volgens uw verklaringen voor het Commissariaat, niet minder dan twee jaar om hun volgende bedreiging te uiten (CGVS, p.12).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw voorgehouden problemen met de taliban geenszins aannemelijk weten te maken. De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw asielpcedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Wat betreft uw taskara dient te worden opgemerkt dat deze niet strookt met uw verklaring bij DVZ. Zo legt u een taskara neer die stelt dat u achttien jaar was in 1388 (21 maart 2009 tot 20 maart 2010) en dus geboren bent in het jaar 1370 (21 maart 1991 tot 20 maart 1992 volgens GK). Bij DVZ liet u echter een leeftijd van twintig jaar en dus het geboortjaar 1995 noteren (verklaring DVZ). Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen inzake het door u neergelegde certificaat niet stroken met de inhoud ervan. Gevraagd wat u deed na deze opleiding stelt u dat u in het dorp bleef en voor uw land zorgde (CGVS, p.7). Wanneer het Commissariaat u vervolgens vraagt hoe lang u dit deed vooraleer het land verliet stelt u er ongeveer twee tot tweeënhalve jaar gebleven te zijn voor uw vertrek (CGVS, p.7), een verklaring die u overigens wat verder in het interview bevestigt (CGVS, p.17). Het door u neergelegde certificaat echter, stelt dat u pas afstudeerde in 2014 of 1393 (21 maart 2014 tot 20 maart 2015 volgens GK). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dit door het verschil tussen de Afghaanse en de Westerse kalender, stelt u dat u daar bleef voor anderhalf of twee jaar of tweeënhalve jaar en verklaart u de vraag niet te begrijpen (CGVS, p.25). Vervolgens door het

Commissariaat gewezen op het feit dat u tweeënhalf jaar na de uitgifte van het certificaat reeds in België verbleef stelt u opnieuw dat het probleem bij de maanden ligt (CGVS, p.25). Het verschil tussen beide kalenders kan de tegenstrijdigheden in uw verklaringen echter geenszins verklaren aangezien beide kalenders op het document gebruikt worden. Bovendien dient wat de door u neergelegde documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij

de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een meerderjarige man bent die tot de twaalfde graad naar school is gegaan (CGVS, p.6). U verklaart eveneens dat u de toelating had om te studeren aan de universiteit van Nangarhar en de mogelijkheid had om samen te werken met het bedrijf Coca-Cola, dat tevens een zetel heeft in de stad Kaboel (CGVS, p.17). Overigens kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u over de bescherming van een familiaal netwerk beschikt in Kaboel. Zo hebben al uw zussen verschillende jaren in Kaboel gewoond (CGVS, p.20 – p.21) en verklaart u dat ook uw broer N(...) af en toe in Kaboel verblijft (CGVS, p.24). Bovendien stelt u zelf ook van 2010 tot 2011 in Kaboel gewoond en gewerkt te hebben (CGVS, p.5). Door het Commissariaat gevraagd of u zonder uw problemen in Kaboel zou kunnen wonen stelt u overigens dat u dat zou kunnen indien u daar een job en een huis zou hebben doch dat dit onmogelijk is door het beweerde, hierboven reeds besproken, probleem (CGVS, p.25).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Verdrag van Genève), van “de algemene motiveringsplicht”, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), en van de materiële motiveringsplicht.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

“CGVS verwijt Verzoeker tegenstrijdige en incoherente verklaringen over de tijdsruimte tussen het incident in de bergen en het ogenblik dat hij beschoten werd.

Bij de dienst DVZ zou verzoeker verklaard hebben dat hij geschoten werd een paar dagen na het incident in de bergen. Voor het CGVS heeft verzoeker gesteld dat er een tijdspanne van anderhalf tot een jaar is tussen de twee incidenten.

Verzoeker heeft nooit verklaard bij de dienst DVZ dat hij beschoten werd een paar dagen na het incident in de bergen.

Hij heeft geen kopie van de vragenlijst van het CGVS gekregen. Hij heeft dat rechtstreeks vermeld tijdens het interview voor het CGVS.

Gehoor CGVS:

“[...]”.

Het verslag werd dus aan verzoeker noch aan zijn advocaat bezorgd.

Verzoeker wist dus niet wat stond vermeld.

Het was dus onmogelijk voor hem om te verwittigen dat er fouten of vergissingen waren.

Er is geen reden om voorrang te geven aan het gehoor bij de dienst DVZ.

Het gaat om een zeer kort interview. De kandidaat is alleen, zonder advocaat.

Er is geen bewijs van zorgvuldige werk met alle waarborgen van bezorgdheid.

Verzoeker kwam in België aan op 17.12.2015.

Het was een drukke periode met een aanzienlijke stijging van het aantal asielaanvragen.

De dienst DVZ was overstelpt met werk.

Een vergissing is mogelijk.

Ten onrechte geeft het CGVS voorrang aan de schriftelijke nota van de dienst DVZ ondanks de opmerkingen van verzoeker en zijn raadsman.

Verzoeker bevestigt ook dat zijn broers een klacht hebben ingediend. Ze zijn naar de autoriteiten gegaan tijdens de hospitalisatie van verzoeker (ongeveer 24 u).

Bovendien beschouwt het CGVS dat de door verzoeker omschreven handelswijze van de taliban ongeloofwaardig is.

Volgens het CGVS kan redelijkerwijze worden verwacht dat Taliban alles in het werk zouden stellen om de straf te kunnen uitvoeren. Ze zouden niet op een tijdsruimte van twee jaar wachten om hun bedreiging te uiten.

Verzoeker heeft verklaard dat 1 agressor niet gedood werd. Hij werd gearresteerd. Waarschijnlijk heeft die taliban informatie aan andere taliban overmaken.

De andere taliban werden niet rechtstreeks op de hoogte van zijn identiteit en van zijn rol.

De vordering is gegrond.

In uiterst subsidiaire orde moet de zaak opnieuw naar CGVS verzonden worden voor verdere behandeling.

Wat betreft de subsidiaire bescherming is de redenering van verwerende partij verkeerd.

Er is wel in de provincie Laghman een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging voor zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4 van Vreemdelingenwet.

De toestand betreffende de openbare veiligheid van Afghanistan wordt sinds het jaar 2015 onophoudelijk erger.

De verslagen van de NGO en andere onafhankelijke groepen bewijzen een algemene onveiligheid.

De VN (MENUA) levert een trieste balans van het jaar 2016 in Afghanistan met het grootste aantal burgers gedood sinds 2009. Bijna 11 500 burgers werden gedood of ernstig gewond waaronder één derde kinderen. Het conflict betreft de 34 provincies. Sinds acht jaren dat VS deze jaarlijkse balans in 2009 opmaakt heeft het conflict in Afghanistan 24 841 doden en 45 347 gewonden gemaakt. VN stelt de Taliban en de Islamitische Staat vooral verantwoordelijk voor het merendeel van slachtoffers. (Le Monde.fr met AFP-06.02.2017 – Amnesty International – verslagen 2015-2016 en 2016-2017 – stuk 2) Het verslag 2016-2017 van Amnesty International vestigt de aandacht op de algemene schendingen van de mensenrechten. Duizenden burgers werden gedood, gewond of ingevolge de gewelddaden verplaatst terwijl de voortdurende onzekerheid de toegang tot opvoeding en gezondheid heeft beperkt, onder andere. Naast de burgerlijke slachtoffers in het algemeen legt het verslag ook de nadruk op het geweld tegen vrouwen en dochters. Zij zijn het voorwerp van geweld, lastig vallen en beperkingen in verband met hun toegang tot opvoeding en gezondheidszorgen. Trouwens werden 1,4 miljoen personen binnen het land verplaatst, met een record voor het jaar 2016 van een interne verplaatsing van 530 000 personen. Veel mensen wonen in smerige voorwaarden, hebben geen toegang tot een behoorlijke huisvesting, tot voeding, water, medische zorgen, opvoeding en werkgelegenheden. Over het algemeen zijn de economische voorwaarden afschuwelijk en de toegang tot werk zeer beperkt. (stuk 2)

SIGAR, de Amerikaanse instelling van controle van de uitgaven van Washington in Afghanistan, heeft in juli 2017 een verontrustend verslag overgelegd. Hij onderstreept dat meer dan 6 500 incidenten in verband met de veiligheid in de loop van de laatste 4 maanden in het land werden geïnventariseerd. Aanslagen, magnetische bommen, schietpartijen. Binnen 4 maanden zijn de gewelddaden met 21 % vermeerderd. Deze aanslagen, vooral door Taliban of Daesh, hebben het leven aan talrijke burgers gekost maar ook belangrijke verliezen midden de veiligheidstroepen. De economische indicatoren vallen. Het netto nationaal inkomen is met 25 % in de loop van de eerste zes maanden van 2017 gedaald en heeft slechts 40 % van de regeringsuitgaven gedekt (RFI – Les voix du monde 31.07.2017) (stuk 2)

CGVS oordeelt ook dat verzoeker zich elders in Afghanistan (in Kabul) opnieuw kan lokaliseren gezien hij « voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg » is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te reizen.

Dit argument is onjuist en niet ter zake dienend.

Indien men deze redenering volgt zouden wij oordelen dat alle personen die alleen hebben gereisd en dus ook de MENA (niet-begeleide buitenlandse minderjarigen) opnieuw kunnen worden relokaliseerd omdat zij in Europa zijn aangekomen....

CGVS beschouwt dat Verzoeker over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kaboel. Het is verkeerd."

2.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak

doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.4. Onderzoek van de aanvraag tot internationale bescherming

2.4.1. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn van het dorp Ghunday Abdul Rahimzai, gelegen in het district Qarghai van de provincie Laghman en haar regio en land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen met de taliban. Zij verklaart dat toen zij eens ging jagen in de omgeving van de Torghar-berg zij werd tegengehouden door een groep personen die om haar identiteit vroegen en haar vervolgens mishandelden. De verzoekende partij zou dit incident hebben gemeld bij een controlepost van de politie die zij kruiste op weg naar huis. De politie zou het leger hebben gecontacteerd, waarna verzoekers agressors allen op één na zouden zijn gedood. De verzoekende partij verklaart dat zij zich na dit incident ongeveer een maand in haar woning verstopte alvorens haar gewone leven weer te hervatten. Ongeveer anderhalf à twee jaar later zou de verzoekende partij beschoten zijn toen zij op een avond naar de rivier in de buurt van het huis van haar oom langs vaderszijde ging. De verzoekende partij zou toen het huis van haar oom zijn binnengevlucht en daar flauwgevallen zijn. Na een kort verblijf in het ziekenhuis zou de verzoekende partij naar één van haar zussen in Kaboel zijn gegaan en daar vijf dagen verbleven hebben. Intussen zouden haar broers een klacht hebben ingediend bij de autoriteiten. Tijdens haar verblijf in Kaboel zouden de taliban een dreigbrief hebben achtergelaten aan de woning van de verzoekende partij omdat zij hen zou hebben aangegeven en in de problemen gebracht. De verzoekende partij verklaart dat zij besloot haar land van herkomst te verlaten toen zij het nieuws van deze brief vernam.

De Raad kan in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen geloof hechten aan het vluchtmotieven van de verzoekende partij, aangezien zij de gebeurtenissen die volgens haar de aanleiding waren voor haar vertrek, met name twee incidenten met de taliban en de ontvangst van een dreigbrief, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Er dient vooreerst te worden gewezen op de frappante tegenstrijdigheden en incoherenties in verzoekers verklaringen betreffende kernelementen van het relaas. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“Vooreerst legt u tegenstrijdige en incoherente verklaringen af over de tijdsspanne tussen het incident in de bergen en het ogenblik dat u beschoten werd. Zo geeft u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) aan dat er enkele dagen na het incident in de bergen op u werd geschoten in uw dorp (DVZ, punt 5). Dit strookt geenszins met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, waar u stelt dat u ongeveer anderhalf tot twee jaar later op een avond naar de rivier ging nabij de woning van uw oom en daar beschoten werd (CGVS, p.12). Geconfronteerd met dit aanzienlijke tijdsverschil verwijst u naar problemen met de tolk bij het interview bij DVZ (CGVS, p.26). Deze verklaring overtuigt geenszins gezien u, bij de aanvang van het interview voor het Commissariaat gevraagd hoe uw verhoor bij DVZ gelopen was, geen enkele melding maakt over de tolk en enkel aanhaalt dat het verslag aan u noch aan uw advocaat bezorgd werd (CGVS, p.2). De geloofwaardigheid van uw relaas wordt bijkomend ondergraven door de inhoud van en uw verklaringen over de aangifte van uw problemen. In

de aangifte wordt er namelijk evenmin gesproken over een tijdsspanne van enkele jaren en verklaart u dat u "enige tijd" na het incident in de bergen naar de rivier wandelde, gevolgd werd door een persoon met een GSM en er daarna op u geschoten werd. U verklaart tevens dat u dit incident de volgende dag aan de autoriteiten meldde, dat ze actie ondernamen en u hun samenwerking verzekerden. Dit strookt geenszins met de verklaringen die u in dit verband voor het Commissariaat aflegt. Gevraagd door het CGVS of u naar de autoriteiten bent gegaan na de aanslag stelt u niet zelf gegaan te zijn en dat uw broers het aangaven (CGVS, p.14). Gevraagd naar de reactie van de autoriteiten stelt u vreemd genoeg dit niet te weten en dit ook niet aan uw broers gevraagd te hebben (CGVS, p.14). Voorts doen uw verklaringen in verband met de dreigbrief verdere twijfels rijzen. Wanneer het Commissariaat u vraagt of u nog bedreigingen ontving nadat u beschoten werd, antwoordt u verbazend genoeg van niet (CGVS, p.14). U stelt overigens, hiernaar door het Commissariaat gevraagd, dat u ongeveer vijf of zes dagen na het tweede incident het land verliet (CGVS, p.14). Gevraagd of u gedurende deze periode nog bedreigingen ontving stelt u van niet en verklaart u daar niets van te weten (CGVS, p.14). Dit mag verbazen gezien uw verklaring dat er enkele dagen voor uw vertrek uit Afghanistan een dreigbrief werd afgeleverd aan uw woning terwijl u reeds in Kaboel verbleef bij één van uw zussen (CGVS, p.12). Er mag dan ook redelijkerwijs van u worden verwacht dat u, gevraagd naar andere bedreigingen volgend op het tweede incident, spontane verklaringen aflegt over de brief van de taliban waarin u met de dood bedreigd wordt (CGVS, p.12). Gezien deze bovenvermelde bedreigingen de directe aanleiding vormden van uw vertrek uit Afghanistan mag er redelijkerwijs van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt in dit verband. Wat betreft de tijdsspanne tussen beide incidenten mag er van u, als volwassene met een diploma van de 12de graad, overigens verwacht worden dat u in staat bent om aan te geven of het ogenblik waarop u beschoten werd dagen, al dan niet jaren na het incident in de bergen plaatsvond."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent, en worden derhalve door de Raad overgenomen.

Dat de verzoekende partij niet zou weten wat er in het verslag van het gehoor afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 maart 2016 vermeld staat omdat zij noch haar raadsman daarvan een kopie hebben gekregen, doet geen afbreuk aan de eenvoudige vaststelling dat de verzoekende partij blijkens voormeld gehoorverslag heeft verklaard dat zij enkele dagen na de confrontatie tussen de autoriteiten en de mannen die haar hadden lastiggevallen werd beschoten. De verzoekende partij beperkt zich tot een loutere veronderstelling waar zij gewag maakt van een mogelijke vergissing omwille van de hoge werkdruk bij de Dienst Vreemdelingenzaken in de periode waarin zij in België aankwam. De Raad stelt vast dat het betrokken gehoorverslag aan de verzoekende partij werd voorgelezen in het Pasjtoe en dat zij zich middels het plaatsen van haar handtekening uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de daarin opgenomen verklaringen (stuk 11, vragenlijst CGVS). Dat het hier om een zeer kort interview ging waarbij geen advocaat aanwezig was, neemt niet weg dat van de verzoekende partij mag worden verwacht dat zij met betrekking tot de kernelementen van haar relaas correcte en coherente verklaringen aflegt. De kritiek dat de verwerende partij ten onrechte voorrang zou geven aan verklaringen afgelegd bij de Dienst Vreemdelingenzaken houdt derhalve geen steek.

Waar de verzoekende partij herhaalt dat haar broers tijdens haar hospitalisatie naar de autoriteiten zijn gegaan om klacht in te dienen, doet zij geen afbreuk aan de pertinente vaststelling dat deze versie van de feiten geen steun vindt in verzoekers verklaringen zoals uiteengezet in het neergelegde aangiftedocument. De verzoekende partij biedt desbetreffend geen verschoning of verklaring.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat de door de verzoekende partij omschreven handelwijze van de taliban niet geloofwaardig is:

"Zo stelt u na het incident in de bergen een maand in uw woning geschild te hebben doch daarna uw normale leven weer te hebben geleid gezien de taliban toen niet meer vochten (CGVS, p.13). Indien de taliban daadwerkelijk naar u op zoek waren en u wilden straffen voor het gepleegde verraad kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij alles in het werk zouden stellen om deze straf te kunnen uitvoeren. Desalniettemin kon u, na een maand onderduiken, uw dagdagelijkse leven weer hervatten en wachtte de taliban, volgens uw verklaringen voor het Commissariaat, niet minder dan twee jaar om hun volgende bedreiging te uiten (CGVS, p.12)."

De verzoekende partij licht niet toe, en de Raad ziet bijgevolg niet in, hoe de – overigens louter hypothetische – uitleg dat de ene agressor die niet omkwam in de confrontatie met de autoriteiten

waarschijnlijk informatie kon overmaken aan de andere talibanleden verklaart waarom de taliban zo lang zouden hebben gewacht om zich op de verzoekende partij te wreken voor het gepleegde verraad.

Betreffende de door de verzoekende partij voorgelegde documenten kon in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt worden gesteld:

“(…) Wat betreft uw taskara dient te worden opgemerkt dat deze niet strookt met uw verklaring bij DVZ. Zo legt u een taskara neer die stelt dat u achttien jaar was in 1388 (21 maart 2009 tot 20 maart 2010) en dus geboren bent in het jaar 1370 (21 maart 1991 tot 20 maart 1992 volgens GK). Bij DVZ liet u echter een leeftijd van twintig jaar en dus het geboortjaar 1995 noteren (verklaring DVZ). Tot slot dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen inzake het door u neergelegde certificaat niet stroken met de inhoud ervan. Gevraagd wat u deed na deze opleiding stelt u dat u in het dorp bleef en voor uw land zorgde (CGVS, p.7). Wanneer het Commissariaat u vervolgens vraagt hoe lang u dit deed vooraleer het land verliet stelt u er ongeveer twee tot tweeënhalft jaar gebleven te zijn voor uw vertrek (CGVS, p.7), een verklaring die u overigens wat verder in het interview bevestigt (CGVS, p.17). Het door u neergelegde certificaat echter, stelt dat u pas afstudeerde in 2014 of 1393 (21 maart 2014 tot 20 maart 2015 volgens GK). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid verklaart u dit door het verschil tussen de Afghaanse en de Westerse kalender, stelt u dat u daar bleef voor anderhalf of twee jaar of tweeënhalft jaar en verklaart u de vraag niet te begrijpen (CGVS, p.25). Vervolgens door het Commissariaat gewezen op het feit dat u tweeënhalft jaar na de uitgifte van het certificaat reeds in België verbleef stelt u opnieuw dat het probleem bij de maanden ligt (CGVS, p.25). Het verschil tussen beide kalenders kan de tegenstrijdigheden in uw verklaringen echter geenszins verklaren aangezien beide kalenders op het document gebruikt worden. Bovendien dient wat de door u neergelegde documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.”

Ter terechtzitting van 28 november 2018 legt de verzoekende partij een aanvullende nota neer waarbij zij een getuigschrift van het Afghaanse Ministerie van Binnenlandse Zaken voegt. In dit document is blijkens de bijgevoegde vertaling sprake van de dood van een zekere G. zoon van J. in de strijd met de oppositie. Ter terechtzitting gevraagd op welke wijze deze gebeurtenis verband houdt met haar vluchtrelaas, antwoordt de verzoekende partij dat het hier om het overlijden gaat van haar neef langs vaderszijde die bij de politie werkte. Nog daargelaten dat de verzoekende partij slechts een fotokopie neerlegt en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend, kan uit dit stuk niet blijken dat het overlijden van de neef van de verzoekende partij gerelateerd zou zijn aan haar ongeloofwaardig bevonden problemen met de taliban. Er dient bovendien te worden benadrukt dat documenten slechts over een ondersteunende bewijswaarde beschikken, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers vluchtrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat in Afghanistan een erg niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas te herstellen.

Gelet op het voorgaande, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan de verzoekende partij het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. De verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. Bij de beoordeling of een deel van het land van herkomst aan die voorwaarden voldoet, moet rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel, en de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij. Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de verwerende partij bij het bepalen van een intern vestigingsalternatief moet nagaan of de mogelijkheid bestaat om veilig naar het veilige deel van het land te reizen en er toegang toe te krijgen alsook de mogelijkheid om zich daar te vestigen zonder dat de betrokkene daar zal worden blootgesteld aan behandelingen of situaties in strijd met artikel 3 EVRM betrokkene daar zal worden blootgesteld aan behandelingen of situaties in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 11 oktober 2011, nr. 10611/10, *Husseini v. Zweden*, par. 97; EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 266 en EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, *Salah Sheekh v. Nederland*, par. 141.). Het Hof beperkt zich bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief echter niet enkel tot een analyse van de veiligheidssituatie, maar bekijkt ook de socio-economische situatie of de humanitaire leefomstandigheden waarin een persoon kan terecht komen. Het onderzoekt met name of het 'redelijk' (reasonable) is voor de betrokkene om er zich te vestigen. (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 97-98; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114)

Als de verwerende partij aannemelijk heeft gemaakt dat aan de voorwaarden is voldaan, is het aan de verzoekende partij om aannemelijk te maken dat het vestigingsalternatief in haar geval niet aanwezig is en dat van haar niet kan worden verlangd dat zij zich elders in het land vestigt.

In casu stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kaboel, provincie Kaboel, te vestigen, waar zij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt. Hieruit kan worden afgeleid dat de verwerende partij op impliciete wijze een negatieve beoordeling heeft gemaakt van de veiligheidssituatie van het dorp Ghunday Abdul Rahimzai, gelegen in het district Qarhai in de provincie Laghman, waaruit de verzoekende partij voorhoudt afkomstig te zijn.

Wat de beoordeling van de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief betreft, dient opgemerkt te worden dat hierbij zowel rekening dient gehouden te worden met algemene situatie in het vestigingsalternatief en met persoonlijke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij.

Wat betreft de veiligheid van het *in casu* voorgestelde intern vestigingsalternatief, blijkt uit de informatie aanwezig in het administratief dossier (zie stuk 15, Landeninformatie, COI Focus "*Afghanistan. Security Situation in Kabul city*" van 6 juni 2017) dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in Kaboel. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kaboel relatief goed onder controle hebben. De stad

is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke *compounds*, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kaboel van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kaboel, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kaboel. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad gevisieerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kaboel met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel bestaat er voor burgers in de hoofdstad Kaboel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kaboel aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) an de Vreemdelingenwet.

In de aanvullende nota actualiseert en bevestigt de verwerende partij genoegzaam haar eerdere beoordeling in de bestreden beslissing. Er wordt terecht gesteld: *"Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collatéral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten"*

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels de aanvullende nota die door haar werd neergelegd op 21 november 2018 (COI Focus "Afghanistan. Security situation in Kabul city" van 24 april 2018 (update); EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan. Security Situation - Update" van mei 2018; EASO Country Guidance "Afghanistan – Guidance note and common analysis" van juni 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

De Raad stelt vast dat de door de verzoekende partij gevoegde informatie inzake de veiligheidssituatie betrekking heeft op Afghanistan als dusdanig. Uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 19 april 2016, waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing en waarvan de referentie kan worden teruggevonden in de informatie aanwezig in de administratief dossier, blijkt evenwel dat de veiligheidssituatie in Afghanistan gekenmerkt wordt door sterke regionale verschillen. Derhalve dient *in casu* de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel te worden beoordeeld en is de door de verzoekende partij gevoegde informatie slechts dienstig in de mate dat zij op Kaboel betrekking heeft. De Raad stelt vervolgens vast dat de informatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels voormelde aanvullende nota van recentere datum is dan de bij het verzoekschrift gevoegde informatie. De rapporten van SIGAR en UNAMA werden mee in rekening genomen in de recente rapporten COI Focus "*Afghanistan. Security situation in Kabul city*" van 24 april 2018 (update) en EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation - Update*" van mei 2018.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kaboel, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c*, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Uit het EASO-rapport "*Country Guidance: Afghanistan – Guidance note and common analysis*" van juni 2018, waarvan een uittreksel werd gevoegd bij voormelde aanvullende nota van de verwerende partij, blijkt dat Kaboel over een internationale luchthaven beschikt die deel uitmaakt van het stedelijk gebied. Uit het geheel van de beschikbare informatie kan verder niet blijken dat er obstakels van juridische, administratieve of praktische aard zouden zijn waardoor Afghaanse burgers geen toegang zouden hebben tot de hoofdstad Kaboel.

De veiligheidssituatie is één aspect van de algemene situatie bij de beoordeling van de algemene situatie in het intern vestigingsalternatief. In het kader van de redelijkheidstoets mogen de humanitaire levensomstandigheden in het betreffende gebied in hun algemeenheid niet zodanig zijn dat dit op zichzelf al aanleiding kan geven tot blootstelling aan een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (tot een humanitaire noodsituatie). Wat betreft de toestand op het vlak van voedselzekerheid, beschikbaarheid van een basisinfrastructuur en de mogelijkheid om te voorzien in een levensonderhoud, blijkt uit het voormeld EASO-rapport van juni 2018 opgenomen vaststellingen aangaande de algemene situatie in Kaboel dat:

- (i) er over het algemeen geen voedseltekorten zijn en toegang tot voedsel vooral afhangt van de bestaansmiddelen waarover de verzoeker beschikt;
- (ii) huisvesting en onderdak beschikbaar zijn, met dien verstande dat toegang tot adequate huisvesting niet evident is voor de meerderheid van de Afghanen in de steden. Het grote aantal intern ontheemden (IDP's) en de plotse opstoot in het aantal teruggekeerde Afghanen in de tweede helft van 2016 heeft extra druk gelegd op de reeds overbelaste absorptiecapaciteit van de Afghaanse steden;
- (iii) toegang tot drinkbaar water vaak een uitdaging vormt, vooral in de sloppenwijken en de plaatsen waar IDP's zich vestigen;
- (iv) voorzieningen voor gezondheidszorg weliswaar aanwezig zijn, maar de dienstverlening overbelast is door de toename van het aantal IDP's en teruggekeerde personen. Het gebrek aan financiële middelen vormt een belangrijke hindernis voor de toegang tot gezondheidszorg;
- (v) onderwijsfaciliteiten weliswaar aanwezig maar tevens overbelast zijn, waardoor IDP's en teruggekeerde kinderen moeilijk toegang krijgen tot onderwijs;
- (vi) er gelet op de huidige economische en veiligheidssituatie een hoge graad van werkloosheid en ondertewerkstelling is, vooral bij jonge stedelingen. De competitie op de arbeidsmarkt is toegenomen door het stijgende aantal IDP's dat in Kaboel op zoek gaat naar werk. Armoede is wijdverspreid in de stad en neemt toe, waardoor steeds meer mensen hun toevlucht nemen tot illegale praktijken, kinderhuwelijken en -arbeid, bedelen en straatventen en de traditionele ondersteuningsmechanismen onder druk komen te staan.

Er dient te worden van uitgegaan dat de Afghaanse burger die zich in Afghanistan tracht te vestigen in een andere regio dan diens regio van herkomst onvermijdelijk geconfronteerd wordt met een aantal obstakels en moeilijkheden ('*hardship*'). De beschikbaarheid van financiële middelen of van een netwerk dat (al dan niet tijdelijk) ondersteuning kan bieden is daarom bepalend voor de mate waarin de persoon in kwestie in staat is om te gaan met deze uitdagingen.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ten aanzien van Afghanistan reeds aangegeven dat de humanitaire leefomstandigheden in dat land enkel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 EVRM in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn. (EHRM 13 oktober 2011, nr. 10611/09, *Husseini v. Zweden*, par. 94; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 89; EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, *H. en B. v. Verenigd Koninkrijk*, par. 114). Hierbij moeten de individuele omstandigheden in overweging worden genomen.

In voormeld EASO-rapport van juni 2018 wordt gesteld dat men gelet op de huidige economische omstandigheden in Afghanistan meer dan ooit afhankelijk is van connecties die men door middel van een netwerk heeft. Het bestaan van een voldoende draagkrachtig (familiaal of ander) netwerk dat bereid is de persoon in kwestie (al dan niet tijdelijk) op te vangen kan een garantie inhouden op toegang tot de nodige infrastructuur om te kunnen voorzien in de meest elementaire levensbehoeften. Tevens dient er opgemerkt te worden dat in de EASO Guidance Nota eveneens wordt aangegeven dat voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen een intern vestigingsalternatief in Kaboel redelijk wordt geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien. Daarentegen geeft het UNHCR in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-seekers from Afghanistan, 30 augustus 2018, pagina 112-114 (hierna: UNHCR Eligibility Guidelines augustus 2018) aan dat gelet op de huidige veiligheidssituatie, humanitaire situatie en de situatie op het vlak van de mensenrechten in Kaboel deze stad in beginsel niet geschikt is als intern vestigingsalternatief. In voormeld rapport wijst het UNHCR er ook op dat de bevolkingsgroei in Kaboel groter is dan de capaciteit van de stad om te voorzien in de nodige infrastructuur, diensten en jobs, waardoor er een zeer grote toename is aan informele settlements. 70% van de bevolking van Kaboel verblijft in dergelijke informele settlements. Gelet op het gegeven dat een hervestiging kan gepaard gaan met een zekere hardheid, sluit het UNHCR Kaboel desalniettemin niet uit als een mogelijke locatie voor een intern vestigingsalternatief.

Bepalend zijn bijgevolg de persoonlijke omstandigheden voor de mate waarin de verzoekende partij in staat is om te gaan met de algemene omstandigheden in het vestigingsalternatief. Derhalve dienen deze persoonlijke omstandigheden in rekening te worden genomen bij de beoordeling van de redelijkheid van zijn vestiging aldaar zijn. Artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet preciseert niet wat persoonlijke omstandigheden zijn. In de parlementaire voorbereiding wordt aangegeven wat men dient te verstaan onder persoonlijke omstandigheden: *“Ook persoonlijke omstandigheden van de verzoeker zoals leeftijd, geslacht, gezondheidstoestand, gezinssituatie en etnische, culturele en sociale banden, kunnen bij deze beoordeling een rol spelen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr 2478/001, p.89). In het arrest MYH heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens onder meer de volgende elementen aangehaald in het kader van de persoonlijke omstandigheden: godsdienst, leeftijd, gezondheidssituatie, geslacht, economische omstandigheden en het sociale netwerk (EHRM 27 juni 2013, *MYH en anderen t. Zweden*, § §68-73).

In casu is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat rekening houdend met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij redelijkerwijs van haar kan worden verwacht dat zij zich in de hoofdstad Kaboel vestigt. Hij motiveert dienaangaande als volgt:

“Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u een meerderjarige man bent die tot de twaalfde graad naar school is gegaan (CGVS, p.6). U verklaart eveneens dat u de toelating had om te studeren aan de universiteit van Nangarhar en de mogelijkheid had om samen te werken met het bedrijf Coca-Cola, dat tevens een zetel heeft in de stad Kaboel (CGVS, p.17). Overigens kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u over de bescherming van een familiaal netwerk beschikt in Kaboel. Zo hebben al uw zussen verschillende jaren in Kaboel gewoond (CGVS, p.20 – p.21) en verklaart u dat ook uw broer N(...) af en toe in Kaboel verblijft (CGVS, p.24). Bovendien stelt u zelf ook van 2010 tot 2011 in Kaboel gewoond en gewerkt te hebben (CGVS, p.5). Door het Commissariaat gevraagd of u zonder uw problemen in Kaboel zou kunnen wonen stelt u overigens dat u dat zou kunnen indien u daar een job en een huis zou hebben doch dat dit onmogelijk is door het beweerde, hierboven reeds besproken, probleem (CGVS, p.25).

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.”

De Raad stelt vast dat in bovenstaande motivering gewezen wordt op het bestaan van een familiaal netwerk, eerdere woon- en werkervaring in Kaboel en opleidingsniveau. Voormelde concrete motieven van de bestreden beslissing, die betrekking hebben op de persoonlijke situatie van de verzoekende partij worden op generlei wijze betwist. De verzoekende partij brengt in haar verzoekschrift geen concrete of pertinente motieven aan die deze motivering kunnen weerleggen. Ook ter terechtzitting worden voormelde motieven niet weerlegd. De verzoekende partij wijst enkel op de veiligheidssituatie in Kaboel en geeft aan dat een neef overleden is. Voormelde neef is echter niet in Kaboel overleden, maar in de provincie Paktaba. Ter terechtzitting erkent de verzoekende partij dat zij voorheen voor Coca-cola gewerkt heeft en dat ze over een universitair diploma beschikt. Wat betreft het familiaal netwerk waarover de verzoekende partij thans zou beschikken in Kaboel, wijst de Raad er daarenboven op dat de verzoekende partij zelf heeft verklaard dat zij voor haar vertrek uit Afghanistan bij haar zus in Kaboel een aantal dagen verbleven heeft. Uit de verklaringen van de verzoekende partij blijkt dat haar broer ook voor zijn werk naar Kaboel dient te gaan. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat zij niet op het netwerk van haar broer in Kaboel beroep zou kunnen doen. Voorts blijkt dat de verzoekende partij een volwassen en gezonde jongeman is.

Gelet op het geheel van deze persoonlijke omstandigheden, zijn er *in casu* geen concrete aanwijzingen dat de verzoekende partij in Kaboel geconfronteerd zal worden met socio-economische moeilijkheden die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling, waardoor er geen sprake meer kan zijn van een redelijk intern vestigingsalternatief in Kaboel. De verzoekende partij is immers een volwassen en gezonde jongeman uit wiens verklaringen blijkt dat zij over de nodige contacten en mogelijkheden, met name opleidingsniveau en specifieke werkervaring in Kaboel, beschikt die haar in de mogelijkheid moeten stellen om in de stad Kaboel een bestaan uit te bouwen.

Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont dan ook niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Kaboel een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door de verwerende partij dienstig werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij uitgebreid de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat en werd zij bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en regio van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin maakt de verzoekende partij met voormeld betoog een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

2.6. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS